

MINISTEREN

Transport-, Bygnings- og Boligudvalget
Folketinget

Dato 18. september 2017
J. nr. 2017-5024

Frederiksholms Kanal 27 F
1220 København K

Telefon 41 71 27 00

Transport-, Bygnings- og Boligudvalget har i brev af 7. september 2017 stillet mig følgende spørgsmål (TRU alm. del), som jeg hermed skal besvare. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kaare Dybvad (S).

Spørgsmål nr. 733:

En forudsætning i forbindelse med udbud af byggelån, udstøttede lån og støttede lån er ofte, at lånene forbliver i samme institut til udløb. Hvis boligselskaberne skal bryde denne kontraktlige forudsætning og udtage de støttede lån til statslån, hvem skal så bære omkostningerne ved dette kontraktbrud. Den enkelte boligafdeling eller staten?

Svar:

Jeg er klar over, at de almene boligorganisationer over en årrække har udbudt realkreditlån og byggelån samlet og – i hvert fald tidligere – har opnået rabatter på byggelån, jf. mit svar på spm. 730. Modydelsen for disse rabatter har været, at kreditinstitutterne har introduceret bindingsklausuler, som forhindrer indfrielse af lånet i en periode, med mindre der betales kompensation til det långivende institut.

Det er min holdning, at den slags aftaler ikke nødvendigvis er et udtryk for en sund konkurrence. Bindingsklausuler – særligt hvis de binder lånet i mange år – forhindrer at lånene kan flyttes til et andet kreditinstitut, hvilket stiller låntager i en ringere forhandlingssituation i tilfælde af, at vilkårene ændrer sig. Der til kommer, at denne type aftaler i dette tilfælde indgås mellem to parter (et kreditinstitut og en almen boligorganisation), samtidig med at det har betydning for tredjeparts (statens) handlemuligheder og omkostninger.

Kreditinstitutlån med bindingsklausuler vil naturligvis kun blive omlagt til statslån, såfremt det kan betale sig.

Med venlig hilsen

Ole Birk Olesen